

**Brev från Selma Lagerlöf till
Valborg Olander: 1935-1940 &
odaterat : Ep. L...**

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

Märbacka, Sunne den 27. 5. 1936

Kära, älskade.

Nu är jag åter ersam, och jag sätter mig genast ned för att säända dig några rader.

Det blir bara helt kort, därför att jag är ganska trött av att i hela 14 dagar vara sällskapsmänniska.

Nu vill jag genast tala om, att denna ansträngning icke varit förgäves.

Du minns nog mitt nervösa
hjärtlidande för Ida Bäckmans
skull, som hon jämt höll vid liv
genom att hota med den där

boken, som hon skulle skriva
om mig. Änne i mars, då jag
var i Stockholm, ansträngde sig
doktor Lundquist och jag förgä-
ves att förmå henne lova, att bo-
ken först skulle skrivas efter min
död. Jag behövde emellertid ett så-
dant löfte för att mitt hjärta skulle
gå lugn, och då hon nu ville kom-
ma hit, så tänkte jag göra ett si-
sta försök. Jag talade först icke
om saken, men jag lät henne utta-
na så länge hon önskade, jag dol-
de fullkomligt all stälighet och
visade bara en lugn vänlighet,
talade aldrig om något, som jag
intresserade mig för, utän härde

vad hon ville säga hur länge som
holst. Jag trodde, att allt detta skulle
träcka ut henne, men det var icke
farligt. Hon trivdes bättre för var-
dag och en vacker dag förklarade
hon alldeles av sig själva, att hon
inte ämnade ge ut boken om Frä-
ding och mig förrän efter min och
hennes egen död. Boken skulle allt
skrivas, men icke komma ut. Första
delen skall handla om hennes föfän-
ga försök att rädda Fröding under
hans sista år. Andra delen skall bli
om mig. Mer vet jag icke. Fröding-
avdelningen är säkert redan skriven
men den om mig tycks icke vara
påbörjad. Jag skall få lära den

Och nu kommer jag icke, att tala med dig om
G. B. på aldrig så länge. Tack för dina brev under
dessa 14 dagar

Din Söster.

och stryka vad jag icke tycker om.
Inte mindre än tre gånger uppre-
pade hon, att boken icke skall kom-
ma ut förrän efter min död.

Detta var vad jag velat veta, men
tro icke, att jag nått resultatet ge-
nom några inställsamtal eller
kärleksförsäkringar. Nej bara ge-
nom lugn vänlighet. Om dig har
hon knappast talat. Jag har icke
ting att beklaga mig över, hon har
varit snäll hela tiden och nu hop-
pas jag på lugn för någon tid
ålmästare. Jag kan knappast tro,
att det är sant, att jag har hennes be-
stämde lofte, men det är ändå sant.